

LETNÍ
ROMANCE

Polibek na Mykonu

Catherine Riderová

Polibek na Mykonu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Catherine Riderová

Polibek na Mykonu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Polibek
na Mykonu

Catherine Riderová

COO
BOO

Přeložily Hana Netušilová a Kristýna Vítková

Text © 2021 Working Partners Ltd.

Translation © Hana Netušilová a Kristýna Vítková, 2022

© Emperorcossar / Shutterstock.com

© Shevdinov1 / Shutterstock.com

© Aerial-motion / Shutterstock.com

© Paul Shark / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-7661-513-7

ISBN e-knihy 978-80-7661-535-9 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7661-536-6 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7661-534-2 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Pro všechny mé bratrance a sestřenice

Kapitola 1

Zach

Středa, 14. července, 12:07

„*Kalós órises spítí.*“

Vítejte doma.

Projdu skrz příletovou bránu mykonkého letiště a usměju se na postarší dámu, jež s podobně starým Řekem vítá stejnými slovy každého z cestujících, kteří se unaveně vlečou kolem nich. Očividně čekají na někoho známého. Kývnu jim na pozdrav a snažím se vypadat, že si toho skutečně vážím, ale s obvyklou odpovědí zaváhám. *Efcharistó, allá eímai pragmatiká Amerikanós.* (Děkuji, ale vlastně jsem Američan.) Vážně jsem vyšel ze cviku, a to jsem tady do svých šesti let žil a moje DNA je skrz naskrz řecká – alespoň podle testů, které nám táta před několika lety koupil jako dárek k Vánocům –, takže bych si měl s tak triviální výměnou zdvořilostí snadno poradit.

Místo toho jí věnuju jen další úsměv a nechám se unášet davem. Naposledy jsem byl na ostrově před šesti týdny na pohřbu. Okamžitě cítím, jak se mi dělá knedlík v krku. Ta žena nevypadá ani trochu jako babička – je vysoká a bě-

lovlasá, zatímco babička byla malá a stále měla (většinou) tmavé vlasy a krásnou olivovou pleť. Ale laskavost v jejím hlase je tak povědomá, že mě přinutí vzpomínat na všechny ty chvíle, kdy jsme si s babičkou volali a ona se hihňala mému „americkému“ přízvuku.

Měla pravdu, tolik jsem toho z řečtiny zapomněl. Kdy si jsem si na Mykonu připadal jako doma, ale dneska se tu cítím jako cizinec.

Vyjdu prosklenými dveřmi z klimatizované haly a postavím se do fronty na taxík. Po pár vteřinách nehybného suchého řeckého vedra se mi orosí čelo. Místní léto je úplně jiné než to v Chicagu, na které jsem zvyklý. Cítím, jak mi vzadu po zátylku téměř škádlivě stéká tenký pramínek potu. Košile s krátkými rukávy se mi lepí na kůži a nevylepšíje to ani batoh na zádech. Pěkně mizerný výběr. Najednou si v zemi, kterou mě právě vybídli nazývat „domovem“, připadám úplně nepatřičně.

Řidiči naštěstí dojde, že jsem po nočním letu ze Spojených států nejspíš pořádně utahaný, takže celou patnáctiminutovou cestu k domu prarodičů mlčí a já můžu jen zírat z okna. Mykonské pobřeží mi stejně jako řečtina je i není povědomé. Hledím mezi zářivě modrou hladinu moře, táhnoucí se k nekonečnému obzoru, a strmé kopce, tu a tam poseté bílomodře omítnutými domky – které prostě musím v duchu profesionálně hodnotit –, a všechno mi připadá tak nějak mimo dosah. Jako sen, na který si po probuzení nemůžu vzpomenout – přesně jako doba, kdy jsme tu s rodiči žili. Po emigraci jsme jezdili na Mykonos každé

léto, dokud mi nebylo čtrnáct, což bylo před pěti lety. Pak táta a jeho sourozenci usoudili, že jejich rodiče jsou trochu moc staří na to, aby měli kolem sebe najednou celou rozvětvenou rodinu – čtyři děti, pět vnoučat plus tenkrát jen jedno právouče. Děda s babičkou na to měli samozřejmě jiný názor, ale každoroční velké rodinné sešlosti skončily a my jsme se mezi sebou různě domlouvali, kdo sem kdy pojede. A protože jsme se kvůli tátovi přestěhovali do Chicaga, byla pro nás návštěva vždycky o něco složitější než pro jeho sourozence, z nichž dva žili tady na ostrově a jeden v Berlíně. Výsledkem je, že jsem byl doma na Mykonu za uplynulých pět let jen párkrát.

Prarodičům se jejich přání mít zase všechny pohromadě splnilo – ale jen na jejich pohřbech. Ten dědečkův se konal před rokem a babiččin před šesti týdny.

Po necelých deseti minutách se vzdálíme od pobřeží a začneme šplhat do kopce. Rázem se mi otevře ještě lepší výhled na moře, třpytící se ve slunečním světle (jako by potřebovalo být za každých okolností středem pozornosti!). Na druhé straně cesty stojí další omítnuté domky, které vypadají, jako by se kutálely z kopce a během pádu do moře zamrzly někde v půlce cesty. Je snadné rozeznat, ve kterých žijí místní a které si pronajímají turisté, protože u těch chybí prádlo rozvěšené na šňůrách nebo bezstarostně rozházené hračky před vchodem. Velké vily tady stojí i několik milionů euro, a pokud chcete víc než pět pokojů, připravte si půl milionu za každý další; ale i obyčejné domy budou nejspíš stát téměř milion. Ohromující výhled, celoroční pěkné počasí a příjemné životné tempo za tu cenu stojí.

A já jsem odhodlaný vytěžit během svého pobytu ze všech tří předností maximum.

Pořád mám sice pocit, že sem tak úplně nepatřím, ale je dobré být doma.

Taxík zastaví na samém vršku kopce před velkou honosnou dvoupodlažní vilou, stojící uprostřed rozlehlého pozemku mezi olivovníky a bougainvilleami, kvetoucími jako exploze rudých hvězd. Sousedí s ní dva menší bílé domky, které ji z obou stran obklopují jako satelity na oběžné dráze.

Řidič se obrátí na sedadle a zasype mě rychlou řečtinou, ze které na chvíli zpanikařím, dokud se mi jeho slova sama nepřeloží v hlavě a můj rodný jazyk se nevrátí, jako by mě nikdy neopustil. Zdá se, že na něj velikost zdejší nemovitosti udělala dojem. Poznámám, že ten dům patří mé rodině po tři generace, což je víc než padesát let, a vyskytuje se skoro ve všech mých vzpomínkách z dětství.

Podám mu peníze i se štědrým spopitným. „*Eínai to agapiméno mou méros ston kósmo*“ – *Je to moje nejoblíbenější místo na světě* – prohodím a trochu mě polije stud, jak se mi dojetím zachvěje hlas. Protože už jím nebude moc dlouho.

Jakmile vystoupím, taxík odjede a nechá mě stát před bránou. Chvíli jen zírám na dlouhou, svažující se příjezdovou cestu k domu. Pak vyfukám vstupní kód – 170*569 –, který se za celý můj život nezměnil.

Tohle je poprvé, co na Mykonu neuvidím ani jednoho z prarodičů.

Už se s nimi nikdy znovu nepotkám.

Cítím, jak se mi znovu začíná stahovat hrdlo, a to pomyslení mě *málem* přiměje, abych se otočil a utekl. Ale když se na konci klikaté cesty rozlétnou dveře od domu a vyjde z nich velký, rozložitý Řek v khaki šortkách a modrobílém fotbalovém dresu AO Mykonos, rychle mu na něj zamávám.

„Ahoj, strejdo Cy!“

„Zachu!“ Rozhodí rukama, jako by ho překvapovalo, že mě vidí, i když jsme tuhle návštěvu plánovali nepřetržitě poslední dva týdny. Veškerá moje váhavost rázem zmizí.

Netrvá dlouho a jsem (v dobrém) odveden do kuchyně, která se nachází v přízemí. Je obklopená dalšími místnostmi, stejně jako ty dva menší domky venku doprovázejí hlavní budovu. Nejdřív tam kromě nás nikdo není, ale během několika vteřin se ve dveřích objeví zbytek rodiny. Teta Talia, Cyova žena, se přihrne ze zadní jídelny ve splývavých růžových letních šatech, které vzbuzují dojem, že do místnosti doslova vplula. Jejich syn – bratranec Spiro – přijde hlavním vchodem, stejně jako před chvílí my. Je o pár centimetrů menší, ale je mu třiadvacet, takže o něm nejspíš nikdy nepřestanu uvažovat jako o svém „velkém“ bratranci. Jako by mi to chtěl připomenout, nepozdraví mě objetím jako jeho rodiče, ale hravě mi rozcuchá vlasy. (Nelíbí se mi to o nic víc, než když jsme opravdu byli malí kluci.)

Jako poslední se objeví v postranních dveřích tátova sestra, teta Effie. Je zadýchaná, což mi stejně jako skvrny a cákance schnoucí barvy na vybledlém tričku prozradí, že právě vyběhla ze svého bytu kříženého s ateliérem, který se

nachází v jednom z těch malých hostinských domků. Když mě obejmě, obtiskne mi pár fleků na košili.

Dokonce i přesto, že všichni mluví anglicky, mám stejné problémy postřehnout, co říkají, jako jsem měl s tím taxikářem, protože všichni mluví najednou.

Přesně takhle totiž fungují řecké rodiny.

Mezi vším tím objímáním a polibky odpovídám na tolik otázek, kolik stihnu.

„Let byl v pořádku.“

„Ano, *jsem* trochu unavený, ale budu v pohodě.“

„Ano, tátu taky mrzelo, že se sem tenhle týden nedostal. Ale víte, jak to má v práci...“

„*Theía*, gyro bych si dal *strašně* rád!“

A...

„Hm... Maddie a já jsme se minulý podzim rozešli.“

„Bože,“ povzdechne si Effie, která se na moji přítelkyni ptala. Čtvero párů očí si vymění zahanbené pohledy. „Promiň, Zachu. Nechtěla jsem...“

Mávnu rukou na znamení, že je to v pořádku. „Nemohli jste to vědět.“

„Je mi to líto,“ omlouvá se Effie znovu.

„Měl jsi nám to říct,“ ozve se Spiro.

Pokrčím rameny. „Když jsem tu byl naposledy, nějak mi nepřišlo, že je to důležité.“

Všichni se na mě podívají a čekají, že to rozvedu. Teď to asi z nějakého důvodu důležité je.

„Bylo strašně těžké udržet náš vztah na dálku,“ vysvětlím. „Já byl doma v Chicagu a Maddie studovala v Massachusetts. Neviděli jsme se celé týdny...“ Pokrčím rameny,

jako bych chtěl naznačit *Jak jinak by to mohlo dopadnout?* Raději vynechám naše poslední trapné setkání; jak jsme podle všeho ztratili schopnost držet se s propletenými prsty za ruce; jak nám začalo připadat divné a nezáživné, kdykoli jsme...

Řekněme, že existují věci, o kterých se svou rodinou nemluvíte.

„Prostě to nefungovalo,“ zakončím to.

„Musíš být osamělý,“ poznamená Talia. Než stačím říct, že jsem v pohodě a že zrovna teď nemám o žádný vztah zájem, zalapá po dechu a několikrát nadšeně zatleská. „Najdeme ti nějakou milou řeckou dívku, zatímco tu budeš!“

Teatrálně zvednu oči v sloup. „Mykonos je ještě dál než Boston,“ rozesměju se. „A kromě toho teď nehledám lásku. Mám plnou hlavu něčeho úplně jiného.“

Hrudník se mi sevře, jako by mi chtěl zabránit říct, co *přesně* to mám v hlavě. Proč jsem nešel se svou přítelkyní na univerzitu v Bostonu, proč žádám o roční přerušování studia ekonomie. Zakládám totiž vlastní podnik. A chci k tomu využít svoje dědictví.

Talia se zaškaredí. „Pro lásku by mělo být v hlavě vždycky dost místa.“

Otočí se k ledničce a začne vytahovat jehněčí, salát a tzatziki. Nakonec popadne pita chléb a všechno to připraví ke grilu. Cy mi položí svalnatou ruku na rameno a skoro mě vtlačí do židle u kuchyňského stolu. Effie a Spiro se posadí na zbývajících místech. Mají tak sladěné pohyby, až mám pocit, jako bych se stal rukojmím laskavých únosců, kterým nejde o nic jiného než mě nakrmit.

„Podívej na Spira,“ prohlásí Cy. „Od chvíle, co se zamiloval do Kali, se úplně změnil.“

„To jo,“ odpovím. „Ale pro mě teď opravdu není ten správný čas.“

Spiro natáhne ruku a položí mi ji na rameno, přesně jako to udělal před chvílí jeho otec. Dvě generace, stejné gesto. „Vždycky je správný čas, Zachu. Jen se tomu musíš otevřít. Před dvěma lety jsem měl stejný názor jako ty. Chtěl jsem prostě žít a bavit se. Myslel jsem, že mám celou věčnost, abych si někoho našel. Že mi přítelkyně prostě nakráčí do života, až nastane ta pravá chvíle.“

„Jenže takhle to nefunguje,“ zavolá Talia přes rameno od grilu. Maso už začíná pěkně vonět.

„Jen ho nech vyprávět, láska,“ pronese Cy řecky. „Je to jeho příběh.“

„A Kalin,“ dodá Spiro taky řecky. Pak se otočí zpátky ke mně a anglicky oznámí: „Brzy tu bude.“ Tváří se, jako bych jeho snoubenku nikdy nepotkal, ale viděli jsme se na babiččině pohřbu, a taky jsem ji v posledním roce několikrát zahlédl v pozadí během rodinných videohovorů. Začne mi ten jejich epický příběh lásky dopodrobna vyprávět, jako bych ho už *taky* neslyšel. Ne, že by se mi ta historka nelíbila. Je roztomilá.

Spiro a Kali spolu chodili léta na střední a chtěli se hned po maturitě vzít. Ale Kali měla vždycky v plánu studovat v Athénách. Není to na konci světa, ale dost daleko na to, aby se rozhodli svatbu na nějakou dobu odložit. Konec konců, kteří novomanželé by chtěli trávit první roky manželství odděleně?

„Jenže brzy jsme se vídali čím dál méně,“ vypráví Spiro. Musím obdivovat jeho zaujetí, ty emoce v hlase – někdo cizí by *nikdy* neuhodl, že ten příběh nevypráví poprvé. Kdybych chtěl, mohl bych zvednout ruku na znamení, aby přestal mluvit, a odvyprávět to sám. „Začalo to vypadat, jako bychom toho *odložili* víc než jen naši svatbu. Ale ani jeden z nás si nechtěl přiznat pravdu. A já bez ní byl naprosto ztracený. Mykonos mi najednou začal připadat jako vězení. Nádherné vězení na ostrově, ale pořád vězení.“

Nikdy jsem se ho neodvážil zeptat, proč se vlastně nepřestěhoval do Athén a nepokusil se zjistit, jestli jim to bude fungovat.

Než se dostane k části, kde se náhodou potkali na letišti – Spiro cestou na nějakou pánskou jízdu v Paříži, zatímco Kali mířila do Londýna na návštěvu za sestrou –, už ho skoro nevnímám. Jen se na něj, teda spíš skrz něj dívám, přikyvují v naprogramovaných intervalech a záměrně se po každé romantické narážce, kterou jsem slyšel už tolikrát předtím, čím dál víc usmívám. Až do chvíle, kdy Spiro řekne:

„Takže už skoro začali odbavovat můj let a já tam jenom stál a přemýšlel, jestli to stihnu ke Kalině stojánce a zpátky...“

„Protože jsi jí to prostě musel říct,“ vložím se do toho, jako by to byla hra na pokračování.

„Prostě jsem jí to musel říct,“ souhlasně přikývne. „Víš, jaké to je.“ Trochu sebou trhnu. Nevím, jaké to je. „Ale všichni kamarádi mi pořád opakovali: ‚To nestihneš.‘ A já se na ně jenom podíval a řekl...“

„Někdy se prostě musíš jen rozběhnout,“ pronesou všichni okolo stolu v dokonalém souzvuku.

Slyšeli jsme ten příběh mnohokrát a závěrečnou větu někdy říkávala babička – vlastně docela často – o čemkoli, i když to třeba nedávalo smysl.

Opozdil ses do školy? Musíš se rozběhnout.

Nejsi si něčím jistý? Musíš se rozběhnout.

Vyvrtl sis kotník? Musíš se rozběhnout.

No, tohle možná ne. Ale říkala to fakt *hodně*.

„Vždycky to mezi námi bylo vážné,“ pokračuje Spiro.
„Kali je moje chybějící část.“

Tohle nikdy dřív neřekl, a tak zpozorním natolik, abych zachytil další slova; i to, jak se během nich zatváří. A to z mého potenciálně ošidného výletu udělá ještě ošidnější záležitost.

„Nemůžu se dočkat všeho, co přijde.“ Rozhlédne se po kuchyni a mávne rukou, jako by do toho zahrnoval dům našich prarodičů. „Nemůžu se dočkat života s Kali.“

Života s Kali? Tím myslí v téhle vile?

Nakloním se a opřu si lokty o stůl. „Co tím...“

Nedokončím to, protože Cy už mi zase položí ruku na rameno. „Je skvělé, že tě tu máme, synovče.“ Pak se obrátí ke zbytku místnosti. „Nezapomeňte, že dneska večer jdeme k Seléné. Všichni.“

Ozve se anglické i řecké mumlání. Všichni vědí, že jdeme na večeři do restaurace, která patří téhle rodině déle než dům – a která je v první řadě důvodem, proč si děda s babičkou mohli kdysi dávno tohle místo dovolit. V hlavě mi naskočí scéna z budoucnosti vzdálené jen pár hodin:

jak sedím obklopený příbuznými, kteří na mě zírají s hrůzou v očích, protože jsem jim právě položil tu nejnejpříjemnější otázku, jakou jsem nejspíš mohl.

Nevím, jestli je U Seléné to pravé místo, kde s tím začít.

Ale to vlastně není ani kuchyně mých prarodičů. A navíc jsem pořád v tom podivně vybuzeném, ale ospalém stavu jet lagu. Členové rodiny, ale i místnost kolem nich jako by ožívali a zase bledli, jako další a další fotokopie detailního záběru.

„Odvedu tě do svého bytu,“ řekne Effie. „Nejspíš si budeš chtít před obědem vybalit.“

„Do tvého bytu?“ Dám si záležet, abych vypadal zmatečně, když mě Effie popadne za ruku a zvedne ze židle.

„Nebuďte tam dlouho,“ zavolá Talia, zatímco mě teta táhne ven.

„Proč mám bydlet zrovna tam?“ ptám se cestou přes dvůr k většímu ze dvou malých domků – k jejímu bytu a zároveň ateliéru. V tom menším míval děda kancelář. Teď už tam nikdo skoro nechodí. „Kde budeš spát *ty*?“

„V jednom z hostinských pokojů v hlavním domě,“ odpoví mi.

„Nechci tě vykopnout. Proč nemůžu...“

„To je v pořádku,“ trvá na svém. Otevře dveře a nechá mě vejít. Jako by ten byt už byl můj. „Máš za sebou dalekou cestu. Určitě oceníš trochu klidu a prostoru. Kromě toho se budu brzy stěhovat, takže pro mě bude lepší, když se naučím spát v cizím pokoji a v jiné posteli, chápeš? Ty a dvojčata si budete muset zvyknout spát během návštěv v domcích pro hosty místo v hlavním domě.“

„Ty... Ty se stěhuješ?“ V hrudníku mi narůstá odporný pocit napětí a podrážděnosti. Jestli má Effie v plánu odejít, tak to znamená, že v rodině už nějaké diskuze proběhly. Diskuze, do kterých mě nezahrnuli.

„No, ano,“ potvrdí. „Už je čas, víš?“

„Ale kdy se to všechno...“

Nenechá mě domluvit a místo toho mě obejmě. „Ach, je tak skvělé mít tě tady, Zachu.“ Políbí mě na tvář a poradí mi, abych se osvěžil, než se za pár minut zase sejdem v kuchyni.

Rozhlédnu se kolem a musím ustoupit ke straně, abych vůbec prošel chodbou, ve které jsou už porůznu naskládané krabice se sbalenými věcmi. Vážně se to děje. Effie se opravdu stěhuje pryč.

Vyjdu nahoru a hodím si věci do její ložnice. Pak zabrousím do koupelny a pokusím se probudit opláchnutím obličeje studenou vodou. Trochu mě to probere, ale nepřipadám si o nic míň napjatý kvůli rozhovoru, který mě čeká a se kterým *nemůžu* začít, protože přece nezkazím oběd *ani* večeři. Jsme v Řecku. Čas jídla je tady posvátný. Ale musím to téma nadhodit velmi brzy...

Jen doufám, že tím nezpůsobím mezi svou širší rodinou nějakou roztržku.

Během oběda toho moc nenamluvím, protože si nevěřím natolik, abych nesklouzl k tématu-o-kterém-si-musíme-promluvit-ale-ten-ještě-ne. Po jídle odmítne Talia mou nabídku, že jí pomůžu s nádobím, a všichni ostatní mě horlivě zahánějí do postele. Chci protestovat, protože jsem

došel k závěru, že když si promluvíme teď, můžeme to do večere všechno urovnat a být zase zadobře. Ale zčistajasna mě přepadne vlna únavy a zmatku a nakonec s nimi souhlasím. Zabřednout do svého plánovaného *proslovu*, když sotva vnímám, který je den v týdnu, by nebylo moc chytré.

Během mého krátkého šlofíka (rozhodně správná volba) se z menšího domku vynořila další příbuzná: Ana, nejstarší z mých sestřenic a bratranců. Stejně jako ostatní má radost, že mě vidí, a pořád dokola se omlouvá, že propásla oběd – je tady s celou rodinou, ale manželovi Christianovi pořád volají z Berlína kvůli práci, a tak má plné ruce práce. Tři děti dají dost zabrat, říká.

„Co budeš dělat, až se narodí to čtvrté?“ Ukážu na její velké břicho. Dítě číslo čtyři má přijít dva roky po dítěti číslo tři, které se vylouplo dva roky po dvojce, a ta je o dva roky mladší než jednička. Nevzpomínám si, kdy jsem naposledy viděl Anu – ať už naživo, nebo na počítači – a *nebyla* by těhotná.

Jenom zvedne oči v sloup, jako by na to nemohla ani pomyslet.

Couráme se podél pobřeží za ostatními a Ana mě zasypává otázkami, mezi nimiž neustále střídá pohledem dopředu, aby se ujistila, že dítě číslo jedna – šestiletá Elsa – neutíká moc daleko před skupinou. Děti číslo dvě a tři nesou do restaurace Cy a Spiro.

„Tak co univerzita?“ zeptá se anglicky. Skoro vyprsknu smíchy. Z celé rodiny je jí rozumět nejhůř – nejspíš proto, že v dětství trávila půl roku na Mykonu a druhou půlku v Berlíně. Zní to, jako by její původní řecký a získaný ně-

mecký přízvuk mezi sebou neustále bojovaly – stejně jako bojuje její řecká povaha s jasně modrýma očima a vlnitými blond vlasy.

„V pohodě,“ odpovím. „Ale přemýšlím, že bych si dal na rok pauzu.“

„Vážně? Proč?“

Povzdechnu si. „Nejsem jako mí kamarádi, víš? Všichni doufají, že zatímco budou na univerzitě, přijdou na to, co chtějí – ale já už vím, co chci v životě dělat. A utrácím za vzdělání spoustu peněz, které bych mohl vložit do svého cíle.“

„A co bys chtěl dělat?“

Nestihnu odpovědět, protože asi dvacet metrů od rodné restaurace musíme všichni uhnout před Vespou, která se zničehonic vyloupne z kolony pomalu projíždějících aut, vyjede na chodník a zastaví přímo vedle nás. Rozpoznám dvě malé, štíhlé dívky, kterým zpod bílých přileb splývají stejné lokny černých kudrnatých vlasů. Mají na sobě stejné světle fialové vršky od bikin a rozevláté bleděmodré sarongy. Vypadá to, že přijely přímo z pláže, což je – jak znám svoje sestřenice Stevi a Zinu – nejspíš pravda.

Sundají si přilby a pohodí hlavami do stran, aby si roztřáslly vlasy. Pohybují se úplně stejně, až na to, že Stevi se nakloní doleva, zatímco Zina doprava, takže na zlomek sekundy vypadají jako optický klam. Jedna žena a zrcadlový odraz. Vždycky se chovají takhle. Lidem, kteří nejsou z rodiny, připadá nemožné jednu od druhé rozeznat. Ani já vám nedokážu přesně říct, *jak* je poznám. Prostě to vždycky nějak vím. Jsou to moje sestřenice.

Stevi vpředu mě spatří jako první. Rozzáří se jí oči a seskočí ze skútru tak rychle, že Zina musí hmátnout po řídítkách, aby se nepřekotil na zem. Než stačí sklopit stojan, Stevi už se na mě vrhá s úsměvem skoro stejně širokým jako náruč – musím ji chytit, abychom se nesvalili na chodník. Přesně takhle mě vítá pokaždé, když se vrátím na Mykonos, a stejné objetí mi se Zinou věnovaly, když jsem se s nimi loučil před stěhováním do Ameriky. Obě mě tenkrát objímaly, jako by mě nechtěly pustit. Dokonce se zeptaly mého táty: „Může tu Zach zůstat?“ Rozbrečely se, když jim řekl, že ne. Vždycky jsme byli v naší generaci „ti tři malí“, protože mezi námi a Spirem s Anou byl rozdíl pěti a osmi let. Zdrtilo nás, že budeme tak daleko od sebe.

O tři vteřiny později se k nám přidá i Zina a já sotva poznám, která z nich mě zrovna líbá.

Stevi se odtáhne, ale pořád svírá moji tvář v dlaních. Rychle se rozhlédne kolem. „Kde je tvoje holka?“ zeptá se. Pak si všimne, jak všichni rozpačité sklopí pohledy k zemi. „Co je?“

„Rozešli jsme se,“ vysvětlím. „Nepsal jsem ti to?“

„Aha, psal,“ řekne Stevi. „Jen jsem myslela, že ti to nevydrží.“

„Na rozdíl od tebe,“ prohlásí Zina a poodstoupí, „někteří z nás vydrží být single víc než pár týdnů.“

Stevi se pokusí vrazit svému dvojčeti výchovný pohled, ale mine a jen jí pocuchá vlasy. „To není pravda.“

„Myslím, že brzy zjistíš, že je,“ odpálkuje ji Zina a připojí se ke zbytku rodiny. Zvedne čtyřletého Noaha, dítě číslu dvě, a rychle se s ním zatočí kolem dokola.

„Všichni rychle dovnitř,“ nařídí strejda Cy řecky a ukáže k Seléné.

Cestou ke vchodu mě Stevi pevně obejmě kolem pasu a krátce mi položí hlavu na rameno. „Je mi líto, jak to dopadlo s Maddie,“ řekne. „Ale nemůžu skrývat, že nejsem nadšená.“

„Proč?“ podívám se.

„Teď ti můžeme najít někoho, kdo se mi bude líbit. Holku, se kterou je zábava.“

Zbytek rodiny si posměšně odfrkne a nesouhlasně cosi zabručí.

„Já nepotřebuju holku pro ‚zábavu‘,“ namítnu a Spiro zavolá přes rameno: „Pařmenky nejsou pro Zacha to pravé.“

Cy přikývne a cestou do zadní části restaurace se vítá téměř se všemi hosty, které míváme. Pokaždé tu máme rezervovaný soukromý salonek. Nevím, jestli je celou dobu vyčleněný jen pro nás, ale vzhledem k tomu, že naši prarodiče tohle místo před padesáti lety založili, asi na něj máme nárok navěky.

V klenutém vchodu nás přivítá vysoký, rozložitý postarší Řek s ulíznutými vlasy, bílými stejně jako šéfkuchařská čepice, kterou si právě sundal, a jako měsíc na obrazech na zdech.

„Ahoj, Nicku,“ pozdravím těsně předtím, než se k nám vrhne, jako by patřil do rodiny, což v podstatě patří. Dělal šéfkuchaře U Seléné ještě dřív, než jsme se vůbec narodili. Táta se vždycky směje, že Nick „prostě patří k podniku“.

„Zachu, chlapče!“ Popadne mě za tváře a políbí. „Moc rád tě vidím.“

Odvede mě do salonku jako prvního. Na dlouhém stole je přichystaná hostina: spanakopita, jehněčí špízy, masové koule, koláče s fetou, kalamáry, taramasalata a spousta dalšího. Nad vším ční jako hlídka lahve červeného vína. Zničením ucítím takové to příjemné lechtání *tohle-bude-úžasný-večer*, jaké míváte, když prostě víte, že se budete dobře bavit. Všechna únava, jet lag i odhodlání k těžkému rozhovoru mě opustí. Obchod může počkat do rána.

Zrovna teď si chci užít, že jsem zase zpátky doma se svou rodinou.

Během večere plyne rozhovor ještě hladčeji, než červené víno klouže do krku, a brzy mám pocit, že mám ke každému u stolu extrémně blízko. Po dvou hodinách Ana oznámí, že musí jít s Christianem uložit děti, a když ji obejmu na rozloučenou, málem mi vytrysknou slzy. Jako by moje srdce nedokázalo pojmout všechny emoce, které právě teď cítím – a víno tomu taky nepomáhá.

Teprve na konci večera, právě když číšník roznáší kávu, se konečně objeví Spirova snoubenka Kali. Zastaví se u mě a zezadu mě obejmě kolem krku, jako by byla jednou z rodiny – což skoro je a brzy bude i oficiálně.

A to mi připomene...

„Tady ji máme,“ rozjaří se už trochu podroušený Spiro a přitáhne si ji na klín. „Moje životní láska, královna mého budoucího zámku.“ Políbí ji na tvář a zůstane tak pár dlouhých vteřin. Když se odtáhne, vypadá trochu dojatě. „Babička by byla nadšením bez sebe, že se k ní domů nastěhuje nová rodina a začne s vlastními tradicemi...“